
IN MEMORIAM - PROFESOR EMERITUS MIJO KORADE

(Delkovec, 11. rujna 1947. – Zagreb, 1. studenoga 2020.)

Pripremajući se za pisanje ovoga sjećanja na profesora, sjajnog znanstvenika i dragog čovjeka **Miju Koradea**, prolazio sam kroz katalog Nacionalne i sveučilišne knjižnice da bih se prisjetio mnogih studija, članaka i knjiga koje je profesor objavio. Među knjigama ugledao sam naslov koji me iznenadio: „Hrvatska kajkavska duhovna proza XVII. I XVIII. stoljeća : asketska djela, katehetsko-poučna djela, molitvenici, liturgijska i biblijska djela“. Knjigu je priredio Mijo Korade, a tekstove je transkribirala Lahorka Plejić Poje. Izdavač je Matica hrvatska, a knjiga je trebala izaći u Zagrebu 2021. kao 147. knjiga u biblioteci Stoljeća hrvatske književnosti. Iz zapisa je, međutim, bilo razvidno da knjiga još nije izišla jer je nedostajala signatura knjige, i još neki podaci. Nazvao sam Maticu hrvatsku i saznao da knjiga zaista još nije izišla iz tiska, a trebala bi tijekom veljače 2022. Knjiga ima 453 stranice.

Činjenica da nakon više od godinu dana od profesorove smrti – Korade je umro 1. studenoga 2020. u KBC Dubrava u 74. godini života – izlazi iz tiska jedna od značajnih profesorovih djela, govori u stvari kako je Korade živio: živio je radeći, i sigurno je radio do zadnjeg časa, prije nego što je morao otići u bolnicu.

MIJO KORADE rođen je 11. rujna 1947. u Delkovcu (općina Mače u Hrvatskom zagorju) kao najmlađi od četvero sinova svojih roditelja, oca Lacka i majke Ane rođene Žvigač. Osnovnu školu pohađao je u Loboru (1955. - 1962.), gimnaziju u Zagrebu (1963.-1968.), gdje je završio i studij filozofije (1970.-1971.) i teologije (1972. -1975.) na Filozofsko-teološkom

† Dr. sc. Mijo Korade, prof. emeritus (1947. - 2020.)
(Fotografija: Hrvatsko katoličko sveučilište)

institutu Družbe Isusove. Crkvenu povijest studirao je i doktorirao 1988. na sveučilištu Gregoriana u Rimu. Djeluje na Istituto storico u Rimu (1981. – 1984.), bio je profesor na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu (1980. – 1981., 1988. -1991.), suosnivač i prvi voditelj Hrvatskog povijesnog instituta u Beču (1990. -1992.). Djeluje od 1996. u Hrvatskom institutu za povijest, a od 1997. na Hrvatskim studijima u Zagrebu. Obnovio je i uređivao povijesni časopis „Vrela i prinosi“ (1982. – 1988.), priredio za tisak djelo *Isusovci i hrvatski narod* M. Vanina (2. i 3. sv.). Uglavnom se bavio crkvenom i kulturnom poviješću, osobito istraživanjem djelovanja Hrvata u svijetu, nekim aspektima kajkavske književnosti, hrvatskim filozofskim piscima i drugim područjima.

Nekoliko je studija i knjiga Korade posvetio hrvatskim misionarima u svijetu; poznatije su takve knjige *Hrvatski isusovci – misionari*, Zagreb, 1991.; *Ivan Rattkay: izvješća iz Tarahumare*, Zagreb, 1998.; *Istraživači novih obzorja : djelovanje hrvatskih misionara i profesora od 16. do 20. stoljeća*. O Ivanu Rattkaju kao misionaru objavio je Korade 1991. članak

u časopisu Kaj. Kajkavsko spravišće objavilo je 1996. zbornik radova sa znanstvenog skupa, održanog u Klanjcu, *Antun Mihanović i njegovo doba*, u kojemu je jedan od autora i profesor Korade. Bio je član *Kajkavskoga spravišća* od 1997.

Mijo Korade jedan je od značajnih autora kataloga izložbe *Kajkaviana Croatica : hrvatska kajkavska riječ*; izložba je održana od 4. do 30. lipnja 1996. u Muzeju za umjetnost i obrt. Za katalog je Korade napisao tekstove *Teološka i vjerska misao u hrvatskoj kajkavskoj književnosti* i *Povijesna, pravna i znanstvena djela na hrvatskokajkavskom književnom jeziku*.

Niz je svojih radova o značajnim piscima, uglednicima, misionarima, plemićima i plemkinjama iz kajkavskih krajeva objavio Korade u časopisu „Gazophylacium“, koji je objavljivala Pinta – Udruga za očuvanje, obnovu i korištenje kulturnog blaga hrvatske. U Pinti sam upoznao profesora Koradea, obojica smo bili članovi. Mijo Korade bio je čovjek prijateljski otvoren prema svima, dobronamjeren, i u njegovom su se društvu svi osjećali dobro. Sve je ljude poštovao, jednako svoje kolege sveučilišne profesore i znanstvenike, tako i one koje to nisu bili.

U jednom razgovoru za studentski časopis Hrvatskih studija Korade je rekao da ga je u istraživanjima kulturne i crkvene povijesti uvijek vodila znatiželja. To je velika vrlina, osobito ako imamo na umu da veliki broj hrvatskih povjesničara u istraživanjima ne vodi znatiželja, nego ideološka zaslijepljenost, ili neko uvjerenje koje sužava vidik istraživanja. Kada sam u „Gazophylaciumu“ objavio članak o hrvatskom banu Nikoli VII. Zrinskome, u kojemu sam ustvrdio da postoje snažne indicije kako je hrvatski ban ubijen u lovu na veprove, a ne da ga je ubio vepar, kako povjesničari tvrde, Korade je rekao kako je moguće da je ubijen, kao što se i za Napoleona tvrdi da je umro od raka želuca, premda postoje indicije da je otrovan arsenom. Profesor je znao da nije sve zapisano u arhivima.

Kakav je Mijo Korade bio čovjek dobro pokazuje jedna situacija iz 2018. godine. Sastalo se nas nekoliko članova upravnog odbora Pinte da riješimo probleme Udruge. Odmah, prije početka sastanka, obratio mi se Korade s pitanjem da li bih htio sudjelovati na međunarodnom znanstvenom skupu o Nikoli Šubiću Zrinskome, koji se trebao održati u jesen te godine. Kao ljubitelj Zrinskih oduševljeno sam pristao. Zatim mi je rekao da će mi odabrati temu, a s obzirom na veliki broj sudionika znanstvenoga skupa, za

to sam profesoru bio posebno zahvalan. Najvažnije u opisanoj situaciji je to da se taj razgovor odvijao pred profesorovim prijateljem i kolegom, koji nije znao za skup o Nikoli Šubiću Zrinskome, a koji mi je jednom ukrao znanstveno otkriće i tako me javno ponizio, što je profesoru Koradeu bilo poznato. Profesor Mijo Korade nije podnosio krađe u znanosti, nije podnosio ponižavanje i nepoštovanje čovjeka, tu je i dugogodišnje prijateljstvo padalo u vodu. Zahvaljujući profesoru Koradeu, moj je članak kao izvorni znanstveni rad objavljen u knjizi *Odjeci bitke kod Sigeta i mita o Nikoli Šubiću Zrinskom u umjetnosti (glazba, likovne umjetnosti, književnost)*.

Profesor Mijo Korade bio je veliki znanstvenik i kršćanski vjernik koji je znao da je vjera bez djela mrtva.

Osjećam veliku potrebu, kako bih izrazio zahvalnost profesoru Miji Koradeu, za odlaskom u njegov zavičaj, u Delkovec, da mu se poklonim na grobu.

Željko Vegh